

Péter Zsombor

Egy nap

Szilágyi Zsófia első nagyjátékfilmje rögtön impozáns környezetbe került, amikor bevásárolták a cannes-i filmfesztivál, Kritikusok Hete versenyszekciójába. Még nagyobb bravúr, hogy az Egy nap elhozta a neves FIPRESCI díjat, most pedig a saját szemünkkel győződhettünk meg róla, hogy sikerült a rendező bemutatkozása.

A történet végtelenül egyszerű, a háromgyermekes anya, Anna (Szamosi Zsófia) napját követjük, annak minden bújával, stresszével és örömeivel.

Szilágyi művét leginkább a kortárs francia és román hiperrealista drámákhoz lehet hasonlítani, úgymint a 4 hónap, 3 hét, 2 nap vagy a Két nap, egy éjszaka. A hasonlóság nem csak a címekben mutatkozik meg, hanem történetvezetésben is. A cselekmény teljesen hétköznapi és átlagos, megtörténhetne bárkivel. S míg a két korábban említett alkotásban volt egy erőteljesebb, fajsúlyosabb központi konfliktus, addig Szilágyi jelen esetben teljesen minimalistára veszi a figurát. A bő másfél órában azt látjuk, ahogy Anna a mindennapi rutinját végzi. Felkelti a

gyerekeket, dolgozik, bevásárol, elmosogat és így tovább. Ez nem hangzik se izgalmasnak, se szórakoztatónak és valóban nem is az, de az Egy nap célja távol áll attól, hogy a néző jól érezze magát, netalántán szórakozzon. Sokkal inkább egy látéleletet nyújt a repetitív mindennapokról, a folyamatos rohanásról, arról, hogy milyen szituációkba sodorhatja magát az ember, illetve milyen döntéseket és áldozatokat kell meghozni a családjáért. Noha itt is felszínre tör egy olyan probléma, amire fel lehetne húzni a komplett művet, mégiscsak megemlékezés szintjén köszön vissza, ami nem feltétlenül baj. Így is átérezhető Anna kálváriája, ami egy sokkal visszafogottabb formában szemlélteti a konfliktusok kezelését, a zárójelenetben mégis minden benne van, amit addig átélünk és még csak szavak sem kellene hozzá. Az Egy nap borzasztóan intim film. A kamera végig követi Annát, akivel így könnyű empatikusnak lenni. Érthető a zaklatottsága, fájdalma, hogy kezd betelni a pohár, de az élet sajnos tud ilyen lenni. Félreértés ne essék, nem egy éjfélete kamaradrámáról

van szó, ami a főhőssel együtt a nézőt is mély depresszióba húzza. A cselekményt körbelengi az esetlen, mégis találó humor, amihez a már említett realista mindennapiság nyújt táptalajt.

A színészek remek munkát végeztek, Szamosi Zsófia pedig természetesen kiemelkedik a stábból. Nem érezni rajta, hogy szerepet játszana, aminél nagyobb dicséretet nem igazán kaphat egy színész.

Szilágyi remekül ragadja meg a mindennapok életérzését, átjön belőle a magyar valóság, a dialógusok végtelenül hitelesek és a maga módján minden a helyén van, alkotása mégis nehéz darab. Amennyire előnyre válik a túlzott hétköznapisága, annyira a visszájára tud fordulni. Súlya és árnyaltsága ellenére is erőteljes mű, amiben kicsit mindenki magára ismer, de elsősorban középkorú szülőknek ajánlott. A játékidő némileg hosszabb a kelleténél, s bár kétségtelenül van létjogosultsága a történetnek, kérdés, hogy át akarjuk-e élni ezt a valóságot a vásznon is. A választ mindenki magában fogja megtalálni, mindenesetre érdemes szembenézni vele. Akárcsak az életben feltűnő nehézségekkel.

